

[Poul Westergaard.]

er lagt frem, ikke blot fra vores side, men også fra andre sider. Regeringen har valgt at søge sammen med socialdemokratiet, som ikke har bidraget med ét eneste konkret udformet forslag i det samarbejdsforum, som jeg troede politisk-økonomisk udvalg skulle være i den nye politiske situation.

I betragtning af, at retsforbundet har fremlagt det mest omfattende spareforslag uden sociale skævheder og forslag om andre foranstaltninger, som tilsammen kunne bane vej for virkelig mærkbare skattelettelser for alle almindelige arbejds- og pensionsindkomster, ja, så må venstres afvisning af alt dette vist se lidt ejendommeligt ud i liberale vælgeres øjne.

Hvor venstre i et samarbejde med os og med andre partier kunne have fået offentlige besparelser på omkring 4 mia kr. og klækkelige skattnedsættelser, lader venstre sig nu tilsyneladende i stedet binde af socialdemokratiet til ikke at spare mere end sølle halvanden milliard kroner, halvanden milliard, som soldes op — og mere til — til regulære arbejdsgivertilskud, og i stedet for skattelettelser, som naturligvis kunne virke dæmpende på lønudviklingen og på omkostningsudviklingen, får skatteyderne skatteforhøjelser i form af bunden opsparing på over 1 mia kr.

Man fristes til at spørge: har venstre, og har socialdemokratiet intet som helst lært af valgresultatet? Var det valgets tale, at vi skal have den slags gammeldags kompromiser, som ingenting hjælper? Har venstre og socialdemokratiet heller ikke lært noget af de råd, som de økonomiske vismænd gav os forleden? De to partier foreslår at pumpe milliardbeløb ud i omsætningen netop i den første halvdel af 1974, hvor konjunkturterne ifølge vismændene tegner så nogenlunde, og hvor disse milliarder altså kun kan sætte yderligere skub i inflationen, mens man i den sidste ende af 1974, hvor udsigterne tegner dystert med voksende arbejdsløshed, foreslår en økonomisk stramning gennem bunden opsparing, som efter alle solemærker at dømme vil øge arbejdsløsheden yderligere. For mig at se er der hverken hoved eller hale i en sådan politik.

Op så bider man hovedet af al skam og lukker også øjnene for vismændenes og retsforbundets velmente råd om dog nu at be-

gynde at se lidt nærmere på de vældige ufortjente inflationsgevinster, som de store jord- og ejendomsbesiddere nu igennem så mange år har kunnet indkassere på bekostning af lønnen for det daglige arbejde. Her skal venstre, og her skal socialdemokratiet så åbenbart ikke have noget klinket.

Man foreslår nu her at bruge 1,9 mia kr. af skatteydernes penge til tilskud til alle de arbejdsgivere, som indbetaler ATP-bidrag, bortset fra offentlige arbejdsgivere, banker, sparekasser og forsikringsselskaber. Bortset fra disse skal de alle sammen have 1.728 kr. pr. ansat.

Lad os tage et eksempel. Indehaveren af et kendt herværende advokatfirma med ca. 70 ansatte skal efter regeringens forslag have 70 gange 1.728 kr. eller 120.960 kr. i statstilskud. Da indehaveren af dette advokatfirma, der jo er et skattet medlem af dette høje ting, efter eget udsagn ikke er noget beskattet medlem og ikke har nogen skattepligtig indkomst, skal han altså end ikke bidrage til den bundne opsparing. Altså et års ekstra gage formentlig skattefrit til min ærede folketingskollega. Jeg vil gerne spørge statsministeren, og jeg vil også gerne spørge hr. Anker Jørgensen, om man synes, det ærede medlem er det værd.

Eller et andet eksempel. Dansk Arbejdsgiverforening har vel ca. 300 ansatte, som man indbetaler ATP-bidrag for. Dansk Arbejdsgiverforening skal vel så efter dette forslag have 300 gange 1.728 kr. eller 516.000 kr. i tilskud fra skatteyderne. Man fristes næsten til at være uartig og for sig selv naturligvis overveje, om det mon er en passende kvittering for Arbejdsgiverforeningens bidrag til venstres valgkamp.

Hvis jeg anede, hvor mange mennesker LO har ansat, kunne jeg selvfølgelig anstille tilsvarende betragtninger her.

Men se, det er jo ikke pebernødder, vi her snakker om, det er skatteydernes surt tjente penge, som regeringen vil forvalte på denne måde. Der kunne nævnes stribevis af andre eksempler på lignende urimeligheder i kølvandet på dette lovforslag, og hvor hverken betalingsbalance eller Danmarks konkurrenceevne forbedres med én krone ved sådanne tilskud, og hvor ingen nok så snørklet prislov eller skrap prislov eller nok så mange prisinspektører eller kontrollanter vil kunne sikre borgerne nogen som helst form for